

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614314048/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

han ikke kunde vænne sig til den strenge Krigstugt, som Storfyrst Constantin fordrede, udvirkede Fæderen ved sin Indflydelse hans Afsked fra Tienesten. Denne Søn, der var den egentlige Arving til Starostens store Gods, havde han for nogle Aar siden giftet med en rig Kone, og det er ham, som vi, under Navn af Casimir, have lært at kiende.

Sin yngre Søn opdrog Starosten til Studeringer, og sendte ham, da han havde opnaaet Ynglingsalderen, til Universitetet i Warschau. Siden skaffede han ham endog Tilladelse til en Udenlandsreise, hvilket ellers i de senere Aar sielden blev tilstaaet nogen Polak. Adalbert havde nu i halvtredie Aar opholdt sig i England, paa det han, om muligt, kunde tilegne sig Noget af dette Lands praktiske Aand. Kun paa Hjemreisen aflagde han et kort Besøg i Frankerig og i Tydskland, og det var fra denne Udenlandsreise, han nu vendte tilbage.

Efterat Adalbert og Casimir havde forladt Salomons Huus, rede de hurtig til, og standsede først udenfor et just ikke stort, men dog særdeles smukt Slot, hvori det flade Tag, tilligemed en Mængde Søiler, mindede om den italienske Smag, i hvilken de polske Slotte som oftest ere byggede. Omkring denne Bolig laae flere adspredte Huse, der alle bare Præg af, at de nylig vare opførte; længere borte derimod saae man Ruiner af en overordentlig stor Bygning, hvoraf begge Fløiene vare nedrevne, og hvoraf rimeligviis Stenene vare brugte til det ny Slots Opførelse.

Neppe vare de komne ind i Gaarden, før en Mand traadte dem i Møde, hvis Haar var hvidt, men hvis Legemsbygning hentydede paa en overordentlig Kraft. »Der er Michael,« sagde Casimir, »han er bleven noget melancholsk i den senere Tid, før Resten er han endnu rask.« Michael holdt imidlertid Adal-

berts Hest, og neppe var Adalbert stegen af, før han med Heftighed greb hans Haand, og trykkede sine Læber derpaa.

Begge Brødrene ilede nu op ad den ziirlige Trappe ind i Slottet. Paa Gangen kom tvende Damer dem i Møde, hvoraf den ene var høj og veldannet, og hørte til disse paa engang yppige og skionne Skikkelser, der have givet de russiske og polske Damer et berømt Navn næsten over hele Europa; den anden var mindre, hendes Bygning var finere, og hun lignede en af de Blomster, som den nordiske Sol udklækker, hos hvilke en ætherisk Duft maa erstatte, hvad der mangler i Pragt og Farveglans. For Resten var hun sortklædt, og holdt en Rosenkrands i Haanden, rimeligviis fordi hun nylig var kommen fra Messen.

Casimir nærmede sig meget venlig til den første Dame og sagde: »Her bringer jeg Dem da endelig min Broder, Adalbert, om hvem jeg saa ofte har talt med Dem.« — »Det glæder mig meget personlig at lære den at kiende, som min Broder skylder sin Lykke,« sagde Adalbert. — Ved disse Ord rødmede den unge Dame stærkt, men Casimir loe høit og udbrød: »Han troer, at De er min Kone, Emilie! nei, du er dog ganske bleven en Fremmed iblandt os, har du da aldrig hørt min Kone beskrive? See der staaer hun jo, dette er derimod vor Cousine, Frøken Emilie Selkowicz, der kom her i Huset kort efter din Afreise, hun er for Resten den smukkeste Pige i hele Egnen.« Under denne Tale rødmede Emilie endnu stærkere, end før, men Adalberts Svigerinde nærmede sig, og heftede sine store blaac Øine paa ham. »Velkommen, Adalbert!« sagde hun, »vi have Alle ventet Dem med Længsel.« dermed rakte hun ham en Haand, der vilde have været veldannet, ja næsten skion, hvis den ikke havde manglet den Frisk-